

HACI BEKTAŞ VELÎ'NİN İSLAM YORUMU ÜZERİNE BAZI ÇÖZÜMLEMELER¹

AN ANALYSIS ON HADJI BEKTASH VELÎ'S INTERPRETATION OF ISLAM

Harun YILDIZ² pısının onun üzerinde önemli bir etkisi vardır.

ÖZ

Hacı Bektaş Velî, Anadolu'nun İslamlaşması ve Türkleşmesi sürecinde önemli rolü olan, bu süreçte kalıcı izler bırakan büyük bir düşündürüdür. O, XIII. yüzyılda yaşamış, Moğol istilasından dolayı Horasan'dan Anadolu'ya gelmiş ve yaşamının önemli bir kısmını Anadolu'da geçirmiştir. Onun fikir ve düşünceleri ile İslam'ı yorumlayış biçimi, yüzyıllar boyunca Anadolu'da yaşayan halk kitlelerini derinden etkilediği gibi, onların sosyal yaşamlarını da yönlendirmiştir. Erken dönem kaynaklara bakıldığında, Hacı Bektaş Velî'nin Horasan erenlerinden olduğu, özellikle ifade edilir. Bu yüzden Horasan coğrafyasının fikrî ve kültürel ya-

Fikrî planda, Hacı Bektaş Velî'nin üzerinde iki önemli eğilimin etkili olduğu görülür. Bunların ilki, gelmiş olduğu Horasan bölgesinde etkili olan Horasan Melâmetîlik anlayışı; diğeri ise, Ahmed Yesevî çevresinin fikri yapı ve düşünceleridir. O, bu yüzden hem İslam düşünce tarihinin hem de Türk düşüncesinin çok yönlü ve komplike bir karakteridir.

Bu çalışmamızda biz, Hacı Bektaş Velî'nin din anlayışı ve İslam'ı yorumlayış tarzı üzerine bazı değerlendirmelerde bulunmaya çalışacağız. Bu çerçevede öncelikle, onun üzerinde fikrî planda etkili olan Horasan Melâmetîlik anlayışı, arkasından Ahmed Yesevî'nin fikrî yapısı üzerinde durulacaktır. Daha sonra ise bu çerçeve içerisinde Hacı Bektaş Velî'nin İslam'ı yorumlayış biçimi, temel parametreleri değişik boyutlarıyla ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Hacı Bektaş Velî, Horasan Melâmetîliği, Ahmed Yesevî, Tevhid, Ahlakı Önceleyen Din Anlayışı.

Makale geliş tarihi: 08.03.2017 • Makale kabul tarihi: 25.05.2017

1 Bu makale, Bingöl Üniversitesi'nin düzenlemiş olduğu "Geçmişten Günümüze Alevilik I. Uluslararası Sempozyumu"nda (Bingöl: 03-05 Ekim 2013) yazar tarafından sunulan bildirinin yeniden gözden geçirilerek geliştirilmiş olan şeklidir.

2 Prof. Dr., Ondokuz Mayıs Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi.

ABSTRACT

Hadji Bektash Veli is an important thinker who has an important role in the process of Islamisation and Turkification of Anatolia, and left permanent traces during this process. He lived in the thirteenth century, migrated from Horasan to Anatolia due to the Mongol invasion and spent a great amount of his life in Anatolia. His opinions, ideas and his way of interpreting Islam have not only influenced deeply the common people of Anatolia and but also shaped their social lives for many centuries. According to the early sources, Hadji Bektash Veli is one of the Horasan saints. Thus, the intellectual and cultural structure of Horasan region had got an important effect on him.

Two important intellectual schools seem to have influence on. The first one is the Horasan Malamatiyya understanding which was effectual in Horasan region from where he came. The other one is the intellectual structure and opinions of Ahmed Yasavi and his entourage. Therefore, Hadji Bektash Veli is a sophisticated and important character of both the Islamic and Turkish thought history.

The aim of this article is to evaluate Hadji Bektash Veli's understanding of religion and his interpretation of Islam. In this framework, first of all the Horasan Malamatiyya understanding that influenced him intellectually, and the intellectual structure of Ahmed Yasavi will be

discussed respectively. Afterwards, Hadji Bektash Veli's interpretation of Islam will be analysed through different dimensions.

Keywords: Hadji Bektash Veli, Horasan Malamatiyya Understanding, Ahmed Yasavi, Unity of God, Ethical Religious Understanding.

GİRİŞ

Hacı Bektaş Velî, Anadolu'nun İslamlaşması ve Türkleşmesi sürecinde önemli rolü olan, bu süreçte kalıcı izler bırakan büyük bir düşünürdür. O, XIII. yüzyılda yaşamış, Moğol istilasından dolayı Horasan'dan Anadolu'ya gelmiş ve yaşamının önemli bir kısmını Anadolu'da geçirmiştir, bu yüzden onun fikir ve düşünceleri ile İslam'ı yorumlayış biçimi, yüzyıllar boyunca Anadolu'da yaşayan halk kitlelerini derinden etkilemiş ve sosyal yaşamlarını yönlendirmiştir. Erken dönem kaynaklara bakıldığında, Hacı Bektaş Velî'nin Horasan erenlerinden olduğu, özellikle ifade edilir. Bu çerçevede Hilmi Ziya Ülken'e göre, Hacı Bektaş Velî'nin Nîşâbûr'da Lokman Perende'nin öğretiminden geçerek, ardından Moğol istilası ile beraber Anadolu'ya gelip Sulucakarahöyük'te yerleşmesine kadar geçen süre, onun fikri ve manevi yapısının teşekkül dönemi olarak değerlendirilebilir (Ülken, 1340/1924:528). Bu noktada fikrî planda, onun üzerinde iki önemli eğilimin etkili olduğu görülmektedir. Bunların ilki, gelmiş olduğu Horasan bölgesinde etkili olan Horasan Melâmetîlik anlayışı; diğeri ise, Ahmed Yesevî çevresinin fikrî yapı ve düşünceleridir.

1) Horasan Melâmetîlik Anlayışı

Adını doğduğu ve geliştiği coğrafya olan Horasan bölgesinden alan Melâmetîlik anlayışı, önemli ölçüde tasavvufî nitelikler taşımakla birlikte, bazı tasavvufî akımlarda olduğu gibi, sadece kuru bir zühd anlayışına önem vermiyor, bununla birlikte cezbeci/coşkun bir karakter de taşıyordu. Bu anlayış, özellikle Fârisî ve Türk sûfilerin çabalarıyla Horasan çevresinde yayılmıştı. Bu anlayışın bu bölgede yayılması ve yerleşmesinde Hamdûn Kassâr (271/884), Ebû Osman el-Hîrî (290/902) ve Ebû Saîd Ebî'l-Hayr (440/1049) gibi büyük sûfilerin önemli rolleri vardı. Bu anlayış, daha sonra İbn Arabî, Evhadüddin Kirmânî, Sadreddin Konevî, Fahreddin Irâkî, Necmüddin Dâye ve Mevlânâ gibi sonradan Anadolu'ya gelmiş veya yaşamlarını orada geçirmiş olan pek çok sûfiyi de etkilemişti.

Melâmetîlik'te insanın iyiliklerinin Allah'tan, kötülüklerinin ise kendisinden kaynaklandığı prensibi, merkezi bir öneme sahiptir. Bu anlayışı benimseyen sûfi, işte bu yüzden, yapmış olduğu iyilikleri toplum içerisinde gizlemesine karşılık, kötülüklerini ifşa eder. Burada amaç, özellikle insanların kınamasına maruz kalarak nefsi tezkiye yoluyla Hakk'a ulaşmaktır.

Esasen Orta Asya Türk sûfliğinin özünde temel olarak bu anlayışın olduğu görülür. Bu noktada, tevekkül, riya ve şöhretten kaçınma, bunlara bağlı olarak, amel-lerde gizlilik ve kişinin kendi nefsinin kınaması gibi özellikler, bu anlayışı benimseyen

sûfilerin aşırı denebilecek şekilde hassasiyet gösterdikleri hususlardır. Bu yüzden bir takım kıyafet, tören, âdet, an'ane ve zikir meclisleri gibi zâhirî ve şekilsel özelliklerden ziyade, kişinin kendi yanlışlık ve aşırılıklarına karşı tavır alması, kendi nefsinin suçlaması ve kendi ayıplarıyla meşgul olması gibi niteliklere daha çok önem verilir. Öyle ki bu doğrultuda nefse karşı savaş, nefsi aşağılamak, nefsin iyiliklerini gizlemek, hatta insanların yanında onların kınama ve ayıplamasına sebep olacak derecede dinî öğretilerin zahirine uymayan davranışlar sergilemek, oldukça önemlidir. Bu özelliklerinden dolayı Melâmetîlik, kurumlaşmış bir tarikattan ziyade, her tarikatta belli ölçülerde etkileri olan ve iz bırakan bir anlayış olarak değerlendirilmiştir.³

Hacı Bektaş Velî'nin İslam yorumu, genel anlamda bu hususiyetleri içermekle birlikte, sadece kuru bir zühdden ibaret olmayıp ilahi aşkı merkeze alan cezbeci bir karaktere ve dünyayı, dünyevi amaç ve değerleri de küçümseyen bir özelliğe sahipti. Aynı neşe ve özellikleri, günümüz Anadolu Alevîliği ile Bektaşîlik'te görmemiz mümkündür.

³ Melâmet anlayışının yaygınlaşp gelişmesi ve değişik özellikleri için bkz: Hucvîrî, 1982:143-152; Köprülü, 2009:49-52; Gölpınarlı, 1992:14-15, 22-26; Doğrul, T.y.: 17-78; Sunar, 1975:14-19; İnan, 1976:39-265; Öztürk, 2001:45-79; Bolat, 2003:33-245; Altınok, 1995:173-269; Kara, 1987:561-598; Türer, 1985:25-51.

2) Ahmed Yesevî Çevresinin Fikri Yapı ve Düşünceleri

Hacı Bektaş Velî'nin üzerinde Ahmed Yesevî ve çevresinin fikirlerinin de önemli bir etkisi vardı. Bu yüzden onun din anlayışını biçimlendiren esas ortam, tıpkı Ahmed Yesevî'de olduğu gibi, tasavvufi nitelikler taşımakta olup, onun din anlayışının temel karakterini, bu çerçevede tasavvufi bir İslam anlayışı oluşturmaktaydı (Onat, 2007:218).

Ahmed Yesevî'nin din ve tasavvuf anlayışı, eski Türk kültür ve inançlarının etkilerini taşımakla birlikte, temelde tevhid merkezli, Allah aşk ve muhabbetini esas alan bir anlayıştı. Bu yönüyle Hacı Bektaş Velî'yi ciddi anlamda etkilemiş olduğu için ona göre Allah inancı, merkezî bir önem ve değere sahipti. Bu noktada Allah inancıyla bağlantılı olarak bu anlayış içerisinde, Hasan Onat'ın ifade ettiği gibi, İslam'ın ilk dönemlerinde ortaya çıkmış mezheplerden biri olan Mürcie'nin iman-amel ayırımına dayanan görüşlerinin etkilerini de görmek mümkündür. Yine şeriat, tarikat, marifet ve hakikat şeklinde sistematik hale getirilmiş olan Yesevîliğin böyle bir sıralamayı gerçekleştirmesi, iman-amel ayırımına dayalı bir açılım olarak değerlendirilebilir (Onat, 2007:219-220).

Hacı Bektaş Velî'nin İslam'ı yorumlayış tarzı, tevhid merkezli olmasının yanı sıra, ahlâkî önceleyen ve ahlâkî merkeze alan bir karaktere sahiptir. Dolayısıyla "burada esas olan öncelikle imandır; imanın da özünü tevhid oluşturur. Daha sonra da amel gelir; onun da özünde 'doğruluk ve dürüst-

lük' vardır. İnsanın tâat için yaratıldığına dikkat çeken Ahmed Yesevî, şeriat, tarikat, marifet ve hakikat olarak sistemleştirdiği tasavvuf anlayışını bütünüyle ahlaki bir zemin üzerine inşa eder" (Onat, 2007:223). Böylece onun benimsemiş olduğu din anlayışının, ahlâk merkezli olup ahlâkî öne çıkaran bir karaktere sahip olduğu ortaya çıkar. Bu noktada temel bir Bektaşî kaynağı olan vilâyet-nâme'de yer alan şu pasaj, Hacı Bektaş Velî'nin iman-ahlak ve amel bütünlüğünü ortaya koymasından son derece dikkat çekicidir:

"Hacı Bektaş, bütün ömrü boyunca bir kerecik olsun nefsinin muradını vermedi. Hiç kimsenin ayıbını görüp yüzlemedi. Abdestsiz bir an bile yere basmadı. Bir an bile ibadetten ayrılmadı" (Gölpınarlı, 1995:4).

Vilâyet-nâme'de geçen bu ve buna benzer ifadeler, Hacı Bektaş Velî'nin din anlayışı ve bu bağlamda tasavvufi hüviyeti ile ilgili bize önemli bazı ipuçları vermektedir. Zira bu durum, onun son derece önemli bir mutasavvıf-düşünür olduğunu gösterir. Öyle ki o, bu anlayışın bir gereği olarak, kendisine yapılan hükümdarlık teklifi dahil hemen tüm dünyevi değer ve istekleri kabul etmeyecek derecede nefsinin isteklerine uymayıp bu tür maddi değer ve zevklerden uzak durmuş, kimsenin ayıp ve kusurunu yüzüne vurmamış ve ibadetlerini de düzenli bir şekilde yerine getirmiştir.

Yine özellikle İslam tasavvufunun özü olarak görülebilecek Dört Kapı Kırk Makam anlayışının Hacı Bektaş düşünce sisteminin merkezinde olması, Ahmed Yesevî'nin Hacı Bektaş Velî üzerindeki etkisini çarpıcı

bir şekilde göstermektedir (Kutlu, 2012:41-42). Ahmed Yesevî'nin öğretilerinin temel hedefi, bu anlayış çerçevesinde "hakikate ulaşmak"tır. Onun amacı, her şeyden önce, insan gönlünü ve ruhunu terbiye etmek, eğitmektir. Gönül denilen şey de sadece insanda olduğu için Yesevîliğin konusu, insandır. Gayesi ise, insanın kalbî, ruhi yönünü eğiterek olgunlaştırmak, onun kemal derecesine ulaşmasını sağlamaktır (Kenzhetayev, 2007:24). Bu noktada Ahmed Yesevî, "ilahi aşka, ihlas ve samimiyete, insan sevgisine, hoşgörüyeye, kadın-erkek beraberliğine, çalışmaya, iş ve emeği yüceltmeye, ilim ve bilgi öğrenmeye çağırmıştır" (Kenzhetayev, 2007:27). Hacı Bektaş Velî de çevresindeki insanları özellikle incitmeden ve kırmadan eğitip aydınlatmaya çalışmış, İslam dinini ve ahlaki güzelliklerini, etrafındaki insanların anlayacağı düzeyde, onların ruh halini de dikkate alarak, fikrî seviyelerine uygun bir dil ve üslupla anlatmıştır. Bu yüzden olsa gerek, Makâlât'ta çok karmaşık, derin teolojik ve felsefi konulara girilmediği görülür. Yine o, insan ve toplum hayatı açısından ciddi bir tehlike olarak gördüğü için, bilgisizlik ve cehaleti sürekli eleştirmiş, ilim ve doğru bilgiye çok önem vermiş ve insanların cahillikten kurtulması için büyük çaba sarf etmiştir. Ayrıca onun Kur'an ve Hz. Peygamber'in sünnetine samimi bir şekilde bağlanmaya titizlikle önem verdiğini görmekteyiz.⁴

4 Hacı Bektaş Velî'nin Kur'an'a verdiği değer, eseri Makâlât'ta sık sık Kur'an ayetlerinden yapmış olduğu alıntılardan anlaşılacaktır. Bkz., Hacı Bektaş Velî, Makâlât, 1996:4-7, 8-12, 13-16, 19-20; yine bununla ilgili olarak bkz., Dindi, 2011:55-221.

Hacı Bektaş Velî, öncelikle insanı İslam ahlâk ve tasavvufunun temel ilkelerinden hareketle, yeniden inşa ederek kâmil insan denebilecek, güzel ahlak sahibi olan insanlardan oluşan erdemli bir toplum oluşturmayı kendine hedef olarak seçmiş ve tüm yaşantısını bu hedef uğrunda feda etmiştir. Hacı Bektaş Velî'nin bu paradigmayı, hoşgörü, insan sevgisi ve toplumsal barış gibi önemli ahlakî ilkeler üzerinden gerçekleştirmeyi hedeflediği anlaşılmaktadır. Bu durum, Makâlât'a bakıldığında, hakikat makamlarından ikincisi olan "yetmiş iki milleti ayıplamamak" şeklinde formüle edilmiştir. Bu üç önemli ilkenin, Makâlât'ın bütününe bakıldığında eserin temel örgüsünü oluşturduğu söylenebilir.

Hacı Bektaş Velî'nin Makâlât'ı dikkatli bir şekilde incelendiği takdirde, Ahmed Yesevî'nin burada sözünü ettiğimiz fikirlerinin bazı tezahürlerini görmemiz mümkündür. Örnek olarak, Ahmed Yesevî düşüncesinde dürüst ve mütevazi olmaya, insanlara iyi davranmaya ve onları incitmemeye yönelik olarak yapılan vurgu (Eraslan, 1991:57), Hacı Bektaş Velî'nin Makâlât'ında Hakikat kapısının ikinci makamı olan "yetmiş iki milleti ayıplamamak" şeklinde karşımıza çıkar (Hacı Bektaş Velî, 1996:18). Yine bu yüzden Hacı Bektaş Velî düşüncesinde tüm insanlara karşı sonsuz bir sevgi duyulmuş ve yetmiş iki millet, aynı gözle görüldüğünden dolayı onlara büyük bir hoşgörüyü yaklaşmıştır. Dolayısıyla Hacı Bektaş Velî düşüncesi, aynı zamanda insanı merkeze alan bir kültür ve medeniyet vizyonuna sahiptir. Hacı Bektaş

Velî'nin din anlayışındaki vurgu, daha çok hoşgörü ve insan sevgisi üzerine olduğu için din, dil ve ırk farkı gözetmeksizin tüm insanlara saygı ve hürmet gösterilmesini istemiş, hatta bununla kalmayıp hayvanlara bile kötülük yapılmamasını öğütlemiştir. Bu yüzdendir ki yine, Hacı Bektaş düşüncesinde insana kıymak ve insan öldürmek, çok büyük bir günah olarak kabul edilir. Bu çerçevede cihad ya da gazâ diye tarif edilen şey, her şeyden önce insanın kendi nefsiyle, yani kendi içinde bulunan kin, nefret ve hırs gibi kötü düşünceler ve kötülüklerle yapılan mücadele olarak görülür. Bu noktada güzel ahlak, alçakgönüllülük, hoşgörü, insan ve tabiat sevgisi, barış ve dostluk vurgusu ile insanlara hizmet etme aşk ve tutkusu, Hacı Bektaş Velî'nin din anlayışı ile hayat felsefesini oluşturan en önemli unsurlar olarak temayüz etmektedir. Bu unsurların temelinde ise, İslam'ın engin hoşgörüsü ile şekillenmiş bir din anlayışı ve bu anlayışın özünü oluşturan inanç ilkeleleri bulunmaktadır (Korkmaz, 2011:121). İşte tüm bunlar, göstermektedir ki, Hünkâr'ın düşüncelerinin asıl kaynağı hem Horasan kökenli Melâmetîlik anlayışı, hem de Ahmed Yesevî'nin düşünceleri ile Orta Asya tasavvuf geleneğidir.

Hacı Bektaş Velî'nin Anadolu'ya geldikten sonra Baba İlyas'la olan ilişkisi, dikkat çekici bir öneme sahiptir. O, muhtemelen Baba İlyas gibi, İslam öncesi eski Türk kültür ve inançlarıyla yoğrulmuş ve yorumlanmış bir İslam anlayışını öğrencileri ile geniş taraftar kitlesine öğretmekteydi. Bu bakımdan onu, aynı zamanda bir Babaî şey-

hi olarak düşünmek de mümkündür. Yine aynı paralelde Türkmenlerin sahip olduğu geleneksel kültür yapısını, İslam'ın temel kaynakları olan Kur'an ve sünnetle sentezlemeye çalışıyordu. O, H. Ziya Ülken'in ifade ettiği gibi, "fıkıhla örfü, Oğuz töresiyle Kur'an ve Sünnet'i telife çalışmak isteyen" bir düşünürdü (Ülken, 1340/1924:523). Bu şekilde geleneksel Türk kültürü ile İslam inancı, ayrılmaz bir biçimde kaynaştırılıp ortaya yepyeni bir anlayış çıkarılmıştır. Bu noktada Hacı Bektaş Velî'yi halktan kopuk elit tarzı bir isim ya da özellikle siyasal iktidar çevrelerine yakın biçimde yaşamını sürdüren bir düşünür şeklinde değil de Sulucakarahöyük gibi bir yerde, kırsal alanda yaşayan bir halk adamı, bir mutasavvıf olarak ele alırsak, bu durumu daha iyi anlarız. Bu yüzden O, yoksul halk tabakalarının ve güçsüz kesimlerin yanında yer alarak özellikle, cehalet ve zorbalığa karşı mücadele vermiş ve bu mücadelesini İslam'ın ilkeleri üzerinden gerçekleştirmiştir. Ayrıca onun yaşamının neredeyse tamamını, kırsal kesimde göçebe ve yarı-göçebe Türkmen çevreleri arasında geçirdiğini göz önüne alırsak, onun topluma yakın kişiliğini daha iyi anlarız.

Bu çerçevede Hacı Bektaş Velî'nin sunduğu İslam anlayışının, her şeyden önce yaşadığı çevre icabı, sadece İslam fıkının Sünnî kurallarıyla sınırlı bir din anlayışı olmadığını; özellikle Horasan Melâmetîliği'nin kuru zühd karşıtı olan cezbeci karakterini yansıtan bir özelliğe sahip olduğunu anlamaktayız. Nitekim bu özelliklerine bakarak onun, bütün varlığı

ile cezbe ve coşku halinde olan ve sürekli bu durumu yaşayan bir sûfî olduğu söylenebilir. Vilâyet-nâme’de ortaya konulan Hacı Bektaş Velî imajı da bununla uyuşmakta, hatta bunu desteklemektedir. Yine o, hitap ettiği Türkmen kitlelerine İslamî inançları, -tıpkı Ahmed Yesevî gibi- karmaşık felsefi izahlardan uzak, basit ve anlaşılır bir dille, ahlâkî birtakım öğütlerle de bunları harmanlayarak akılcı bir tarz ve üslupla açıklamıştır. Onun sunmuş olduğu İslâm anlayışı, tasavvufî düşüncenin yapısından kaynaklanan geniş bir hoşgörüyeye dayalı, özellikle yeni Müslüman olanları birdenbire eski kültür çevrelerinden koparmadan ve bununla birlikte İslam’ın özünü de bozmadan, onların eski inançlarını kuşatıp kendi bütünlüğü içinde değerlendiren uzlaşmacı bir din anlayışıydı. Bu anlayış, özellikle yeni Müslüman olanlar için, geniş ve cazip bir inanç çerçevesi sunmaktaydı. Böylece o, sevgi ve hoşgörü anlayışını sadece mensubu olduğu çevrelerle sınırlı tutmayıp, bunu tüm insanlığa ulaştırmayı hedeflemiştir. O, İslam’ı tasavvufî bir maya ile yoğurup yaşadığı dönemin sosyal şartları içinde, hitap ettiği çevrenin psikolojik ve dinî ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmasını bilmiş, bu yüzden haklı olarak Anadolu’nun “evtâd-ı erbaa”ından biri olmuştur (Bkz. Fırlalı, 1994:161-178; Mélikoff, 1998:88-148; Sarıkaya, 2003:177-182; Öztürk, 1997:99-100; Taşgın, 2012:39-62; Ocak, 1996:456).⁵ Tüm bu yönleriyle onun, Ahmed Yesevî’nin Orta

Asya’daki rol ve misyonunu Anadolu’ya taşıyıp burada devam ettirdiği söylenebilir.

Hacı Bektaş Velî’nin ortaya koyduğu bu din anlayışı, hem içinde bulunduğu Türkmen kitlelerini daha sağlam biçimde İslamiyet’e bağlamış, hem de Anadolu’da Türkleşme ve İslamlaşma noktasında ciddi bir rol oynayarak Müslüman Türkmenler ile gayri Müslim topluluklar arasında önemli bir yakınlaşma ortamının doğmasına yol açmıştır. Bu ortamın oluşmasında, onun çevresindeki insanlara, Müslüman olsun olmasın, hoşgörülü yaklaşmayı ve kırııcı olmadan sürekli güzel sözler söylemeyi ve yapıcı olmayı öğütlemesinin ciddi bir rolü vardı. Bu şekilde onun öncülük etmiş olduğu fikirler, Anadolu’da yaşayan tüm toplum kesimlerine ışık tutmuş, bu nedenle sadece Müslüman Türkmenler değil; diğer din mensupları da bu düşünce ikliminin etki alanına girerek bu iklimden faydalanmışlardır. Öyle ki onun yaşadığı bölge olan İç Anadolu bölgesi Hıristiyanları ile iyi ilişkiler geliştirmesinden dolayı Hıristiyanlar, ona yakınlık duyup büyük bir sempati beslemişler, bununla da yetinmemişler, kendisini Aziz Haralambos adıyla takdis etmişlerdir.⁶

5 Ayrıca onun inanç ve ibadet konularına yaklaşımı ile Kur’an anlayışı ve yorum yöntemi için bkz. Dindi, 2011:55-221.

6 Bu bölgede yaşayan Hıristiyanlar, bu yüzden yıllar boyunca Hacı Bektaş türbesine girerken haç çıkarmışlardır. (Bkz., Hasluck, 2000:51-52).

SONUÇ

Hacı Bektaş Velî, İslam'ı daha çok tevhid merkezli ve ahlaki önceleyen bir bakış tarzı ile tasavvufî bir düşünüş ve anlayış çerçevesi içerisinde algılamış ve çevresine de bu şekilde anlatmıştır. Fikrî planda, onun üzerinde iki önemli eğilimin etkili olduğu dikkatlerden kaçmamalıdır. Bunlar, yetişmiş olduğu Horasan bölgesinde etkili olan Horasan Melâmetîlik anlayışı ile Ahmed Yesevî çevresinin fikri yapısı ve düşünceleridir. O, bu yüzden hem İslam düşünce tarihinin hem de Türk düşüncesinin çok yönlü ve komplike bir karakteridir.

Yetmiş iki milleti ayıplamamak ilkesine çok önem veren Hacı Bektaş felsefesinin, insanı merkeze alan bir kültür ve medeniyet vizyonuna sahip olduğu görülür. Hacı Bektaş Velî'nin din anlayışındaki vurgu, daha çok hoşgörü ve insan sevgisi üzerine olduğundan o, özellikle din, dil ve ırk farkı gözetmeksizin tüm insanlara saygı ve hürmet göstermek gibi evrensel bir mesajı, yaşadığı XIII. yüzyıl Anadolu'sundan günümüze ulaştırmaya çalışmıştır.

Hacı Bektaş Velî'nin İslam anlayışının, günümüzde değerini koruyan pek çok önemli ilkeyi halen içinde barındırdığı göz ardı edilmemelidir. Bu önemli ilkeler, onun düşünce yapısında merkezî önem ve değere sahip olan tek Allah inancı, güzel ahlak, insanın olgunlaşması için ibadetlere verilen değer, bu çerçevede insan ve tabiat sevgisi, doğru bilgiye verilen önem, hoşgörü ve yine bu çerçevede farklı anlayışlara taham-

mül göstererek toplumsal barışı sağlama gibi kültürel çoğulculuğu meydana getiren unsurlardan oluşmaktadır. Bu yönüyle o, günümüz dünyasında çok şey ifade etmekte ve bugünün insanına yine çok şey vermektedir.

KAYNAKÇA

- ALTINOK, Baki Yaşa. (1995). Hacı Bayram Veli Bayramîlik Melâmîler ve Melâmîlik. Ankara.
- BOLAT, Ali. (2003). Bir Tasavvuf Okulu Olarak Melâmetîlik. İstanbul.
- DİNDİ, Emrah. (2011). Alevi-Bektaşî Geleneğinde Kur'an Anlayışı. İstanbul.
- DOĞRUL, Ö. Rıza. (T.y.) İslam Tarihinde İlk Melâmet. Ankara.
- ERASLAN, Kemal. (1991). Hoca Ahmed Yesevi ve Divan-ı Hikmetinden Seçmeler. Ankara.
- FIĞLALI, E. Rûhi. (1994). Türkiye'de Alevîlik Bektâşîlik. İstanbul.
- GÖLPINARLI, Abdülbâki. (1995). Vilâyet-nâme Menâkıb-ı Hünkâr Hacı Bektâş-ı Velî. İstanbul.
- GÖLPINARLI, Abdülbâki. (1992). Melâmîlik ve Melâmîler. İstanbul.
- HACI BEKTAŞ VELÎ. (1996). Makâlât. Haz: Esad Coşan. Sad. Hüseyin Özbay. Ankara.
- HASLUCK, Frederick W. (2000). Bektaşîlik Tetkikleri. Çev: Ragıp Hulusi; Sad: Kamil Akarsu. Ankara.
- HUCVÎRÎ, Ebû'l-Hasan Ali b. Osman. (1982). Keşfu'l-Mahcûb Hakikat Bilgisi. Haz: Süleyman Uludağ. İstanbul.
- İNAN, Y. Ziya. (1976). İslâm'da Melâmîliğin Tarihi Gelişimi. İstanbul.

- KARA, Mustafa. (1987). "Melâmetiyye". İÜİFM, S. XLIII/1-4, s. 561-598.
- KENZHETAYEV, Dossay. (2007). "Hoca Ahmet Yesevi: Yaşadığı Devir, Şahsiyeti, Tarikatı ve Tesiri". Türk Kültürü ve Hacı Bektaş Velî Araştırma Dergisi, S. XLIV, s. 11-36.
- KORKMAZ, Sıddık. (2011). "Hacı Bektaş Velî Öğretisinde İtikadi Unsurların Menşei". Türk Kültürü ve Hacı Bektaş Velî Araştırma Dergisi, S. LIX, s. 119-134.
- KÖPRÜLÜ, M. Fuad. (2009). Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar. Ankara.
- KUTLU, Sönmez. (2011). Türkler ve İslâm Tasavvuru. İstanbul.
- MÉLİKOFF, Irène. (1998). Hacı Bektaş Efsaneden Gerçeğe. Çev: Turan Alptekin. İstanbul.
- OCAK, A. Yaşar. (1996). "Hacı Bektâş-ı Velî". DİA, S. XIV, s. 455-458.
- ONAT, Hasan. (2007). Ahmed Yesevî'nin Din Anlayışı ve Bektaşîlikteki Bazı Yansımaları. 2. Uluslararası Türk Kültür Evreninde Alevilik ve Bektaşîlik Bilgi Şöleni. Ankara. s. 213-226.
- ÖZTÜRK, Mürsel. (2001). Anadolu Erenlerinin Kaynağı Horasan. Ankara.
- ÖZTÜRK, Y. Nuri. (1997). Tarihi Boyunca Bektaşîlik. İstanbul.
- SARIKAYA, M. Saffet. (2003). Anadolu Alevîliğinin Tarihî Arka Planı (XI-XIII. Asırlar). İstanbul.
- SUNAR, Cavid. (1975). Melâmîlik ve Bektaşîlik. Ankara.
- TAŞÇIN, Ahmet. (2012). Klasik Kaynaklarda Heterodoks Dervişler ve Heterodoksi. İstanbul.
- TÜRER, Osman. (1985). "Melâmîliğe Dair". Türk Dünyası Araştırmaları, S. 39, s. 25-51.
- ÜLKEN, H. Ziya. (1340/1924). "Anadolu Tarihinde Dinî Rûhiyât Müşahedeleri". Mihrab Mecmuası, S. 15-16, s. 515-530.

